

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **V. D. T.**, zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem S. K. Neumanna 2052, Varnsdorf, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 6. 2021, č. j. 77 A 36/2021 - 69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 400 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Eichlera, advokáta.

Odůvodnění:

I.

[1] Krajský soud v Plzni (dále též „krajský soud“) výrokem I shora označeného rozsudku uložil žalovanému, aby ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku vydal rozhodnutí v řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty vedeném u žalovaného pod č. j. OAM-51998/ZM-2019. Shledal totiž, že žalovaný se v řízení dopustil nečinnosti ve smyslu § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Výrokem II pak krajský soud rozhodl o nákladech řízení. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

II.

[2] Rozsudek krajského soudu napadl žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Je názoru, že s ohledem na konkrétní okolnosti dané věci nebyly splněny podmínky pro konstatování nečinnosti. Je pravdou, že Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců usnesením ze dne 13. 1. 2021, č. j. MV-200045-3/SO-2020 (dále též „opatření proti nečinnosti ze dne 13. 1. 2021“), rozhodla o tom, že stěžovatel je nečinný, a uložila mu, že má do 30 dnů od doručení opatření proti nečinnosti o žádosti rozhodnout. Tím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců určila rámec, ve kterém se následně krajský soud mohl pohybovat při zjištění nečinnosti stěžovatele. Toto rozhodnutí je však podle stěžovatele nesprávné. Ani s ohledem na povahu daného řízení a další okolnosti dané věci nelze postup stěžovatele považovat za nečinnost. Poukázal i na to, že předpokladem vydání předmětného rozhodnutí je i součinnost žalobce a zastupitelského úřadu. Nesouhlasil ani s názorem krajského soudu, že na nečinnosti stěžovatele nemění nic ani to, že stěžovatel vyhotovil tzv. předkládací zprávu, resp. vydal zastupitelskému úřadu v Hanoji pokyn k udělení dlouhodobého víza dle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Je přitom pravdou, že v případě žalobce skutečně zastupitelský úřad nejednal, tedy nevyzval žalobce k tomu, aby se dostavil k převzetí dlouhodobého víza za účelem převzetí zaměstnanecké karty. Zastupitelský úřad však nemohl postupovat s ohledem na ochranná opatření Ministerstva zdravotnictví. Krajský soud nadto provedl nesprávný výklad povinností vyplývajících z opatření Ministerstva zdravotnictví. Stěžovatel se tedy na základě výše uvedeného domnívá, že v jeho jednání nelze spatřovat nečinnost. Obsáhle polemizoval s opačnými závěry krajského soudu. Dodal, že krajským soudem stanovená 30 denní lhůta pro vydání rozhodnutí je příliš krátká a krajský soud nadto neodůvodnil, proč takovou lhůtu uložil. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

III.

[3] Žalobce podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se plně ztotožnil s rozsudkem krajského soudu. Kasační stížnost považuje za absurdní a nepřipadnou. Stěžovatel se snaží přenést vinu za nečinnost na další subjekty. V kasační stížnosti nepřipadně brojí proti usnesení nadřízeného správního orgánu (Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců) a následně poukazuje na údajnou nesoučinnost žalobce. Žalobce však nebyl k poskytnutí součinnosti ani vyzván. Žalobce dále zdůraznil, že jak odbor azylové a migrační politiky tak i zastupitelské úřady jsou složkami správních orgánů a ty si mají dle § 8 správního řádu poskytovat součinnost a spolupracovat. K tomu však nedošlo. Stěžovatel pomíjí i skutečnost, že žalobce podal žádost o vydání zaměstnanecké karty již dne 13. 8. 2019, přičemž lhůta pro vydání rozhodnutí činí 60 dnů a v této lhůtě rozhodnuto nebylo. Žalobce nemůže doplácet na to, že celé řízení bylo protahováno v důsledku nezákonného postupu stěžovatele (jeho rozhodnutí byla opakovaně rušena) až došlo k pandemické situaci. Žalobce nesouhlasil ani s argumentací směřující k nereálně stanovené lhůtě pro vydání rozhodnutí. Závěrem svého vyjádření uvedl, že stěžovatel (žalovaný) v návaznosti na rozsudek krajského soudu o žádosti žalobce rozhodl (rozhodnutím ze dne 30. 6. 2021, č. j. OAM-51998-45/ZM-2019). Toto rozhodnutí je však podle žalobce nezákonné. Nerespektuje právní úpravu v zákoně o pobytu cizinců.

pokračování

Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost a přiznal mu náklady za řízení o kasační stížnosti.

IV.

[4] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[7] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76).

[8] Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Krajský soud náležitě odůvodnil i výrok II, tedy výrok o povinnosti žalovaného vydat rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.). Stěžovatel ostatně proti výkladu podanému krajským soudem v kasační stížnosti obsáhle brojí a na mnoha místech s ním polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35). Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s tím, že by byl v řízení nedostatečně zjištěn skutečný stav věci. Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl skutkový stav zjištěn dostatečně. Odpovídá obsahu správního a soudního spisu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25, ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012 - 41, ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 Azs 408/2017 - 24, ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012 - 20, ze dne 22. 7. 2020, č. j. 1 Azs 200/2020 - 31, ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012 - 41).

[9] Stěžovatel dále brojil proti závěru krajského soudu, který shledal, že došlo k nečinnosti ve smyslu § 79 s. ř. s. V tomto ohledu se Nejvyšší správní soud ztotožnil s rozsudkem krajského soudu. I podle jeho názoru došlo v řízení k nečinnosti. Na tomto nosném závěru nemůže nic změnit ani argumentace uvedená v kasační stížnosti.

[10] Podle § 79 s. ř. s.: *Ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.*

[11] Podle § 71 odst. 5 správního řádu se nedodržení lhůt nemůže dovolávat ten účastník, který je způsobil.

[12] Podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu může nadřízený správní orgán přikázat nečinnému správnímu orgánu, aby ve stanovené lhůtě vydal rozhodnutí.

[13] Nejvyšší správní soud z předložených spisů zjistil, že již dne 15. 8. 2019 podal žalobce žádost o zaměstnaneckou kartu. Stěžovatel opakovaně rozhodoval o předmětné žádosti, jeho rozhodnutí však byla opakovaně rušena nadřízeným správním orgánem. Žalobce následně uplatnil opatření proti nečinnosti. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců shledala, že stěžovatel byl nečinný (nedodržel lhůty uvedené v zákoně o pobytu cizinců), a proto vydala dne 13. 1. 2021 opatření proti nečinnosti (usnesením ze dne 13. 1. 2021, č. j. MV-200045-3/SO-2020), jímž přikázala stěžovateli, aby vydal rozhodnutí do 60 dnů od doručení opatření.

[14] Sám nadřízený orgán tedy shledal, že stěžovatel byl nečinný. Jak přitom vyplývá z judikatury: *„Přijme-li nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 4 správního řádu z roku 2004), je tím presumován fakt, že správní orgán byl nečinný, a nejde tedy o případ, na který pamatuje § 71 odst. 5 citovaného zákona. Správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat a procesním chováním účastníka řízení (žalobce) se, z pohledu § 71 odst. 5 téhož zákona, může zabývat jen od okamžiku přijetí tohoto opatření proti nečinnosti.“* (rozsudek Nejvyšší správní soud ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012 - 41). Nelze přitom přijmout argumentaci stěžovatele, že by se žalobce po konstatování nečinnosti nadřízeným orgánem jakkoliv podílel na nečinnosti, resp. že by neposkytoval potřebnou součinnost. Ze spisu nevyplývá, že by byl žalobce vyzván k poskytnutí součinnosti a tomuto požadavku nevyhověl. Krajský soud přitom správně zohlednil i specifika procesu vydávání zaměstnanecké karty, jako i specifika lhůt k vydání rozhodnutí ve věci žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Jeho argumentace odpovídá právní úpravě a navazující judikatuře. S krajským soudem lze souhlasit i v tom, že k tíži žadatele o zaměstnaneckou kartu nemůže jít vadný postup dalších orgánů veřejné správy, jakož i v tom, že za odstranění nečinnosti nelze považovat vydání předkládací zprávy, resp. udělení interního pokynu k udělení víza. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 Azs 408/2017 - 24: *„Vydáním rozhodnutí o žalobcově žádosti nelze rozumět vydání předkládací zprávy, ani interního pokynu k udělení víza (...) Odkazuje-li stěžovatel na laxní přístup zastupitelského úřadu, který váhal s učiněním výzvy k dostavení se k vyznačení víza k pobytu nad 90 dnů podle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, může jít skutečně o vadný postup, který*

pokračování

stěžovatel nemůže ovlivnit; na druhou stranu jde o vadný postup orgánu státní správy, který nemůže jít k tíži žadatele, o jehož žádosti není v důsledku tohoto postupu rozhodnuto v zákonem stanovené lhůtě. Stěžovatel je podle § 12 odst. 1 písm. h) zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ústředním orgánem státní správy pro povolování pobytu cizinců. Právě k jeho tíži tedy musí jít případný vadný postup orgánu státní správy v této oblasti; je také jeho odpovědností podle § 24 téhož zákona pečovat „o náležitou právní úpravu“ záležitostí spadajících do jeho věcné působnosti, a tedy také o to, aby zákonná pravidla a postupy související s povolováním pobytu cizinců, byla nastavena způsobem umožňujícím vydávat rozhodnutí bez průtahů. (...) Současně je třeba zopakovat odkaz krajského soudu na § 169 odst. 12 písm. a) – pokud by zastupitelský úřad před uplynutím lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené v § 169 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců vyzval žalobce, aby se dostavil k vyznačení víza k pobytu nad 90 dnů podle § 30 odst. 2 téhož zákona za účelem převzetí zaměstnanecké karty do jeho cestovního dokladu, lhůta pro vydání rozhodnutí by se daným okamžikem stěžovateli stavěla a on by nemohl být považován za nečinného. Vzhledem ke skutečnosti, že sám stěžovatel nevydal pokyn k udělení víza k pobytu nad 90 dnů dle uvedeného ustanovení v rámci zákonné šedesátidenní lhůty (která uplynula dne 21. 8. 2017), nemohlo dojít ke stavení běhu lhůty pro vydání rozhodnutí a k rozšíření časového prostoru pro vydání rozhodnutí. Ani okamžitá reakce zastupitelského úřadu, který by žalobce vyzval k převzetí víza k pobytu nad 90 dnů, by tedy nemohla zhojit skutečnost, že stěžovatel je nečinný, tím, že by došlo ke stavení lhůty pro vydání rozhodnutí.“ Podpůrně viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2017, č. j. 9 Azs 128/2017 - 32.

[15] S krajským soudem lze souhlasit i v navazujících závěrech vč. toho, že lhůtu, která již uběhla, nelze stavět (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2017, č. j. 48 A 122/2017 - 18, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 Azs 408/2017 - 24, ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012 - 20 atp.). Pro danou věc je přitom nepřipadná polemika stěžovatele s opatřením proti nečinnosti vydaným nadřízeným orgánem stěžovatele. Účelem řízení před správními soudy není chránit správní orgány před rozhodnutími vydanými jejich nadřízenými orgány, ale poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům žalobců (viz § 2 s. ř. s.). Na nečinnosti stěžovatele nemůže nic změnit ani poukaz na ochranná opatření vydaná Ministerstvem zdravotnictví. Zde soud předně souhlasí s tím, že na celkové délce řízení se podepsala rozhodnutí stěžovatele, která byla opakovaně rušena (a nikoliv postup žalobce). Žalobce podal předmětnou žádost již v roce 2019, o té však nebylo do konce roku 2020 pravomocně rozhodnuto. Nejvyšší správní soud přitom nezpochybňuje existenci pandemie a z toho plynoucí důsledky, ani ty však nelze klást k tíži žalobce. Nutno dodat, že stěžovatel žalobci nesdělil, z jakých důvodů nelze jeho žádosti vyhovět; v řízení byl i po vydání opatření nadřízeným orgánem zcela nečinný. Jak rovněž správně připomíná krajský soud, bylo povinností stěžovatele, aby tvrdil a prokázal, jaké individuální okolnosti mu bránily ve vydání rozhodnutí ve věci žalobce. Není povinností soudu dohledávat za účastníka argumenty jdoucí v jeho prospěch (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS a navazující judikaturu). V této souvislosti stěžovatel ani nepopírá, že v řízení o žalobě poukazyval pouze na ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 26. 4. 2021, tedy na opatření vydané po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí. Za této situace je nadbytečné zabývat se povinnostmi v něm uvedenými. Pouze v obecné rovině lze zmínit, že krajský soud se nad rámec zabýval i důsledky opatření pro rozhodování o dané žádosti, avšak neshledal, že by měly mít vliv na nečinnost v dané věci. Shledal, že ochranné

opatření obsahuje výjimku, která výslovně stanoví, že zákaz přijímání žádostí o víza neplatí pro žádosti o vydání dlouhodobého víza za účelem převzetí povolení k pobytu. Existenci této výjimky stěžovatel nezpochybňuje, chápe ji však jinak než krajský soud. Současně však připouští, že formulace výjimky mohla být zavádějící (a proto se v ochranných opatřeních Ministerstva zdravotnictví po datu 1. 6. 2021 již neobjevuje). Nejvyšší správní soud však opakovaně zdůrazňuje, že žádost podal žalobce v roce 2019, přičemž o ní nebylo rozhodnuto ani v návaznosti na opatření proti nečinnosti vydané nadřízeným orgánem stěžovatele. Nelze přehlédnout, že ani sám nadřízený orgán stěžovatele ve svém opatření proti nečinnosti nezmínil, že by nebylo lze rozhodnout s ohledem na opatření Ministerstva zdravotnictví. Ani žádná další stížní argumentace nebyla sto zpochybnit závěr krajského o nečinnosti při rozhodování o předmetné žádosti.

[16] Podle § 81 odst. 2 s. ř. s. pak platí, že je-li návrh důvodný, což bylo splněno i v daném případě, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon. S ohledem na zákonem stanovenou lhůtu (šedesátidenní lhůtu k vydání rozhodnutí stanovenou zákonem o pobytu cizinců) a skutečnosti vyplývající ze spisu (dlouhodobá nečinnost stěžovatele) proto nelze krajskému soudu vytýkat, že stěžovateli stanovil lhůtu pro vydání rozhodnutí v délce 30 dnů. Z předloženého spisu soud zjistil, že stěžovatel vydal dne 30. 6. 2021 rozhodnutí ve věci žalobce (viz dále), což akcentoval i žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti (toto rozhodnutí však shledává nezákonným). Nejvyšší správní soud v daném řízení (řízení na ochranu proti nečinnosti) nemůže hodnotit zákonnost uvedeného rozhodnutí stěžovatele. V řízení o žalobě na ochranu před nečinností lze zkoumat pouze to, zda je správní orgán nečinný (srov. § 79 s. ř. s. a rozsudky zdejšího soudu ze dne 8. 7. 2009, č. j. 3 Ans 1/2009 - 58, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 As 258/2014 - 25, či ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 Ans 10/2012 - 52). Proti rozhodnutí (a to i proti rozhodnutí vydanému v návaznosti na žalobu na ochranu proti nečinnosti dle § 79 a násl. s. ř. s.) se lze bránit žalobou proti rozhodnutí (§ 65 a násl. s. ř. s.).

[17] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s tím, že by krajský soud nerefletoval konkrétní (poměrně specifické) okolnosti dané věci, resp. postupoval formalisticky. Opak je pravdou. Krajský soud důsledně zvažoval konkrétní okolnosti dané věci a jeho rozhodnutí jim plně odpovídá. V tomto ohledu soud opakovaně akcentuje zejména celkovou délku řízení a dlouhodobou nečinnost stěžovatele (viz výše). I v dalších ohledech se Nejvyšší správní soud ztotožnil s rozsudkem krajského soudu, v důsledku čehož nemohl shledat případnou polemiku stěžovatele s jeho argumentací. Stěžovatel v kasační stížnosti nepřednesl žádnou argumentaci, na základě které by bylo lze shledat důvod ke zrušení rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud připomíná, že kasační stížnost je opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Předmětem přezkumu může být proto toliko to, zda rozhodnutí krajského soudu k námitkám uvedeným v kasační stížnosti ob stojí. Nejvyšší správní soud je přitom povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli

pokračování

advokáta (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60). Uplatněná stížní argumentace neměla potenciál vyvolat zrušení rozsudku krajského soudu. Jádrem věci (otázku nečinnosti) uchopil krajský soud správně.

[18] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*). Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[19] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Zamítnutí kasační stížnosti je procesním úspěchem žalobce, jemuž proto svědčí právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti stěžovateli, který řízení o kasační stížnosti vyvolal, avšak neměl v něm procesní úspěch (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 228/2019 - 66). Tyto náklady se skládají z odměny zástupce žalobce (advokáta), za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 ve spojení s § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, v částce 3 100 Kč, z výdajů zástupce žalobce nahrazované paušálně v souladu s § 13 odst. 4 advokátního tarifu v částce 300 Kč za tento úkon právní služby. Celkem tedy odměna činí 3 400 Kč. Soud neshledal důvod k přiznání odměny za další požadovaný úkon - převzetí věci, a to z toho důvodu, že zástupce zastupoval žalobce již v řízení před krajským soudem, a byl tedy s věcí seznámen. Uvedenou částku uhradí stěžovatel žalobci do patnácti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. října 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu